

כד:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה שלח
נצור וכו' ולהמונות מרס.
קורא כ"כ הוסי' נפ'
הקורא עומד ע"פ משי"י:
(ב) ד"ה אלז אלזי נצול
ימית אלזי נמחק: (ג) הוסי'
ד"ה ונצול וכו' אלזי נפ'
סך נד שגביר דלא:
(ד) באר' ויכנסת הוב
ר"י וכו' אלזי על נד
אכן מסמא ועין ענר
עך אכן מקמא ויכנסת דס
סנה ופ' מיוקא נד
נפ' ע"י ועין על ר"י ש'
רע: (ה) ד"ה אלז וכו'
האן דלרס מסמא ומאי
לכרש הפסוק ספד:

מוסף דע"י

לכשיטיל טמא, דנשחית
מן הקרב ויחל עשוי
ואש"ג דלא נפיק בהרבה
הואיל ומעיקרא אישקר
בהרבה (נדה ח"ג)
צדוק, יתכן כן הוה
יקרא לגזילאים יבמות
על התורה העידה על
כלי חרס, כל אשר נחט
יטמא (נדה י"ג)

שמע: קול אחד. שזרצין לבשם את
שיריהם. ידיו ורגליו רומחין מחין
שביהם: לכשיעיל מים טהא. שמה
על עס מן גבליש וסבכתו חרד מעומה
בכל שהוא אפילו בשכין חרדל דכמתן
במסכת נדה (דף טז.) יולד וכברא
שבור. דמעיקרה נפיק כוליה: שנים
ציבור. לכל זכריהם לתקוע שופרין
והלכות (ב) ומונות פרנס: מתיבא
שפי שערות. אבל קטן לא תכניא איש
מורעך דלוקמן: לנחש שאני. דמשמע
לנבדו עבודות כבודות לחריבות ילוח:
אין אף רחל חלש חלש חלש חלש חלש

אמר להי קרן כהני כעל: **וזה תמנ**
בזיו דלון נפסלים אלו בקול: **וזה תמנ**
מסס והכנים הלוי בני דלוק, דע"כ
 דלוק כהן הוה וקרן לה לבני לויס על
 שס שמעטנ לוי הוה. ואני שמעתי
 לשון לויס שמעס כהני **אמו** (ממדרני)
 וילוי עלין ורגי: **ואני ולא קטן**.
 ההכי שמעתי איס הוא דבעי מומא
 לאיפסולי ואשר יהיה בו מוס לא גימסי
 אלא קטן אפילו חס לא גימסי: **אבל**
אין אחיו הכהנים, אלא דלון מניחין
 אותו אבל רבנן לא פסלוהו: **איבא**
דאמרי הוה רבי ביא, דאמר לעיל
 אומר אני עד שיהיה כ"ו ואשמועינן
 הכא דרבי גופיה לא פסול ליה
 דעביד ואפילו מדרבנן אלא שאין
 אחיו הכהנים מניחין אותו לכתחלה:
ואיבא דאמרי לרבי פסול מדרבנן.
 אפילו דעביד עד שיהא כ"ו לא
 ופא. מתניחין דמכשיר ליה כ"ה
 שאין אחיו הכהנים מניחין אותו רבנן
 הוה ואשמועינן דאפילו רבנן מדרו
 לא לכתחלה לא והא דמכשירו לעיל
 דעביד: **אורי**, הגיע טומאה
 לאוריו ולא נגעה: **ובבו סבור**,
 אפילו נגעה טומאה בגבו אינו מקבל
 טומאה כבן: **אורי** כל הילניס טבור.
 כל זמן שאין נגעה בהן הטומאה
 אע"פ שנתלים באורו: **סבור**, וכל
 כלי חרס אשר יפול מהס יאורי:
דאמר סבור לעמא, שהסכלי טמא
 אוכלין שכתוב דלמני **אורי** (א) כל
 כשהכיבין יטמא: **ואמר סבור** ליעמא,
 שהסכלי מקבל טומאה מן השרץ דלמני
 כל אשר יפול מהס אל חורו: **הס סבור**
האמור לעמא אע"פ שלא נגע. הכלי
 למא שכתוב הוה מטמא כל אוכלין
 ומשקין מאונין דאורי דמפרש לקמיה:
אף האמור, לענין הורדת
 טומאה לכלי: **אע"פ שלא נגע**, טומאה
 בו: **העידה**, דלמני כל אשר נכתבו:
 ואפילו

[illegible]

יולי דאזער בלי חרס טמא אע"פ שלא נגעו אוכלין
 דר תוכו ליטמא כלומר בלי חרש עצמו ונאמר תיכו
 א האוכלין מאזיר:

יִוְהִי כֹאחֵד לִמְחַצְצִים וּלְמִשְׁוֹרְרִים לְהַשְׁמִיעַ
קוֹל אֶחָד: עַד שִׁזְקִין עַד כְּמָה אָמַר רַבִּי
אֲלֵעָא אָמַר ר' חֲנִינָא *עַד שִׁירְתָּתָּ⁶ תִּנְגַּן הַתָּם
בְּעַל קְרִי שֶׁמֶכֶל וְלֹא הִטִּיל מַיִם לְכַשְׁיטִיל טָמֵא
ר' יוֹסִי אָמַר בְּחֹלָה וּבִזְקָן טָמֵא בִּילָד וּבִכְרִיָּא
טָהוֹר יֵלֵד עַד כְּמָה אָמַר רַבִּי אֲלֵעָא אָמַר
רַבִּי חֲנִינָא יָכֵל שְׁעוּמֵד עַל רִגְלוֹ אַחַת וְחוֹלֵץ
מִנְּעֵלוֹ וְנוֹעֵל מִנְּעֵלוֹ אָמְרוּ עָלָיו עַל רַבִּי חֲנִינָא
שֶׁהָיָה בֶן שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְהָיָה עוֹמֵד עַל רִגְלוֹ
אַחַת וְחוֹלֵץ מִנְּעֵלוֹ וְנוֹעֵל מִנְּעֵלוֹ אָמַר רַבִּי
חֲנִינָא חֲמִין וְשִׁמּוֹן שֶׁסִּכְתָּנִי אִמִּי בִּילְדוּתִי הֵן
עֲמָדוֹ לִי בַּעַת זְקוּנוֹתַי ת"ר⁷ יִנְתַּמְלָא זְקוֹנוֹ רַאּוּ
לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ צִיבּוֹר וְלִירֵד לִפְנֵי הַתִּיבָה וְלִישָׂא
אֶת כְּפוֹי⁸ מֵאִמִּיתִי כִּשְׁר לַעֲבוּדָה מִשִּׁיבִיָּא
שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת רַבִּי אֲמַר אֲמַר אֲנִי עַד שִׁיחָא
בֶּן עֶשְׂרִים א"ר חֲסָדָא מ"ט דְּרַבִּי יְדֻכְתִּיב
⁶ יוֹעִימִידוֹ [אֵת] הַלּוּיִם מִכֵּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה לַנֹּצֵחַ עַל מִלֻּאכֶת בֵּית ה' וְאִידֵךְ לַנֹּצֵחַ
שְׁאֵנִי וְהָא הָאֵי קְרָא בְּלוּיִם כְּתִיב כְּדֹר' וַיְהוֹשֻׁעַ

בן לוי ^אדאמר רבי יהושע בן לוי בעשרים וארבעה מוקמות נקראו כהנים ליום זה אחד מהן ^ביהכניהם הלויים בני צדוק ת"ר ^גאיש מזרעך לדורותם מכאן אמר רבי אלעזר ^דקטן פסול לעבודה ואפ' תם מאימתי כשר לעבודה משיביו שתי שקורות ^האבל אחיו הכהנים אין מניחין אותו לעבוד עד שיהא בן כ' איכא דאמרי הא רבי היא ואפ' פסול דרבנן לית ליה ואיכא דאמרי רבי אית ליה פסול מדרבנן והא רבנן היא ולכתחלה הוא דלא אבל דיעבד עבודתו כשרה: **מרתנא** ^וטהור בכלי חרש טמא בכל הכלים טהור בכל הכלים טמא בכלי חרש: **אמר** ^זת"ר ^חאידי כלי חרש טמא וגבו טהור ואידי כל הכלים טהור וגבן טמא נמצא טהור בכלי חרש טמא בכל הכלים טהור בכל הכלים טמא בכלי חרש מנהני מילי דת"ר תוכו ואע"פ שלא נגע אתה אומר אע"פ שלא נגע או אינו אלא אם כן נגע רבי יונתן בן אבטולמוס אומר נאמר ^טתוכו לטמא ונאמר תוכו ליטמא מה תוכו האמור לטמא אע"פ שלא נגע אף תוכו האמור ליטמא אע"פ שלא נגע והתם מגלן אמר רבי יונתן ^יהתורה העידה על כל החרס ואפילו

ויומאח מאיריו ביון דמטמא אחרים מאיריו אנטריך שפיר
אחר ש"מ דמטמאין מאירין וי"ל דה"א אס אינו ענין ליטס
וי"ל דה"א תובי של זה מקבל טומאה במגע ולא תובי של א
מא (היו) מוקמינן שמקבל טומאה מאיר ולא דרשינן תובי
מקבל טומאה (מאיריו) (עלין): **ח' א"ב** נגע. ותובי
קשה דה"א כהן אס כלי חרס אינו מקבל טומאה מאיריו
למיד פחיל טמאים הא ביון דכלי חרס טמא טמאח
ובנגיעה ומיהו לשינוא קמא שפירשנו לשיל דה"א אס
אס מיטמאין מנגן ומה כלי חרס שטמאח אחרים מאיר
מקבל טומאה במגע ולא תובי של אחר ש"מ וי"ל דכל מאיר
כלי בסמון איזוהי כלי שטמאחו קודמא לפתוה ושטמא ודלי
א"א חרדל. לפי מה שפירש ר"ת דאין אוכל מקבל טומאה
בזיגס ונקט חרדל משום דמדרבנן מקבל טומאה בכל שהו
דרס מלך כשולן נועטין זה בזה ונועטין בכלי אבל מלילי
פ"ג. קף אחת הפסוק עשה לכל מה שבק אחת איזט
התם דרשינן ירור מדכחיז אחת משמע שהק מלך וע

ר' משיבא ב' שערות אעפ"כ לכתחלה אין אחיז הבהנים מציחין אותו וכו'. מנה (ירוש') טמא אהא אוסר אע"פ שלא נגע או אין טמא אלא אם כן נגע בכלי חרש ומרי טמא כדחוינן בחדלל שאמצעי טמא מאיר כלי חרש מכלל דאיריזו טמא ומ

נתמלך וקנו ראו' ליעשות של"ח צ'
את כפיו. מימה דצ"ב הק'
אמרין קטן קורא בתורה ואילו פו'
המינה ולא נושא את כפיו משמע ה'
המינה ונושא את כפיו וכו' ולמר'
דכשהביא ב' שערות יכול לירד לפני'
המינה אבל ליעשות של"ח יצור'
קבוע או להסתכל בעצמות ובמעמדות'
אילו נעשה עד שיתמלא וקט' דאמר'
במסכת תענית ודף ע"ו. א"ן מורדין'
לפי המינה אלף וקן ורבלי וז"ל בדסוף'
לילב הגזול (סוכה דף מ"ב). משמע'
דאילו קטן נושא את כפיו דאמרין'
קטן יטוע לנשא את כפיו מחלקין'
לו תרומה בנית הגרנות ובקונטרס'
פירש לאו דוקא קטן אלף מייר'
כשביא שח' שערות ואלן משמע היר'
אלף קטן ממז דומיא דקטן הידע'
לדבר אביו מלמדו תורה והידע'
לשטות אורלין משחטמו דמוק' לה'
גדול עומד על גביו וי"ל דהא דקטן'
נושא את כפיו היינו עס הגדולים'
דאמרין קטן שיר צ"ח רגלי'
ד' הליים היו עומדין וצ"ע הליים'
היו וקראים צ"ב א"ן בעצריק' וערכין'
א. אלב כפיו עומד אילו נושא את'
כפיו עד שימלא צ"ב שערות:

וּבְנֵי שְׁדָדִי. הֵיוּ דָלָה מִיטְמָה
מִבְּנוֹ אֶבֶל אִם נִטְמָה מִחוּב
נִטְמָה נִמִּי גִבּוֹ וּמִטְמָה אֲחֵרִים
לְדֹמְרִינִן בְּת"כ מְרֻבֵּה מִדָּת לְטִמְאָה
וּלְעִטְמָה שְׁלֵלִי חָרָם מִטְמָה אֲחֵרִים
מֵאֲחוּרֵי וְאֵלֵּי מִיטְמָה מֵאֲחוּרֵי
לְדֹמְרִינִן נִמִּי בְּפָרָק עַל אֵלֵי מוֹמִין
(וּבְדוּרֹת דָּלָה). כִּי חָרָם נִטְמָה
חוּבֵי נִטְמָה גִּבּוֹ וְרֹאשֵׁהוּ דִּבְנוֹ שֶׁ
אִפְּלוֹ נִגַּע שָׂרָא בִּיד (ו) כִּי שָׂרָא דָּלָה
אֲמַר יָד לְהִכְנִס כְּלָלִי חָרָם וְהָא
דְּפִרְיָן בְּרִישׁ הַעוֹר וְהַרְבּוּס (וְקָמֵן דָּף
קִיט). וְאִמְרֵי יָד לְהוֹלִיץ אֶבֶל לְהִכְנִס
(ו) וְאִמְרֵי יָד לְיִחוּרָא חֲמִישׁ תַּנּוּר
וְיִרְיִים יוֹתֵן טִמְאָה הֵם וְעִמְמָאִים יִהְיוּ
לְכֵס לְרִבּוֹת אֵת הַיְדוּת הֵי"ק לְרִבּוֹת
אֵת הַיְדוּת לְהוֹלִיץ וְאִיִּיתֵר יָד חֲרָעִים
לְהִכְנִס אֶבֶל יָד תַּנּוּר וְיִרְיִים לְכֵס
מִכֵּיס כְּדִמְשַׁמַּע בְּחֹסֶפֶסָה דְּלֵאִים
לְדֹמְרִי אֵין טִמְאָה לְכָלִי חָרָם אֶלָּא
מֵאֲחוּרֵי (ו) וְכִיִּיקֵט (ו) הַרְבּוּס) ע"ג אֶבֶן
מִטְמָה אֶלָּא חֲשִׁיד שֶׁנִּי לְכֵס וְטִמְאָה
מִדּוֹ וְעוֹד דְּקִרָא דְּמִשְׁחָר לְכֵס חָרָם
הַמּוֹקֵף לְמִיד פְּחִיל מִשְׁמַע אִפְּלוֹ יֵשׁ
לִי יִדִּיס: **וְאִי** אֵינוֹ אֶמָּה אֵם חוּב
נִגַּע. וְאִיִּיתֵר מִדְּכַתֵּב בְּחֹסֶפֶסָה חָרָם
אֵין חוּב וְאִיִּיתֵר מִדּוֹ מִיִּיד מִיִּיד חֲמִישׁ

טומאה מאזירו ויזיל דאפילו לא מקבל
קשה מדכתיב מובן שז' ולא מובן
אחרים מאזירו ולא מובן של אחר
במגע אלא מגבן (ו)וילי נראה דקרא
(בתרא) דקיימאן לא מקרא אחרינא
והא מקרא דלמוד פתיל נפקא ועוד
למימר הא שאר כלים אפילו מוקפ
שאר כלים מיטמאין מגבן אלא מתו
שפיר דכתיב איכא ק"ו שלא יהו שאר
אבל ו' למה (ד)פרך דה"א מובן שז'
מבין למישרש מכל ליל פתוח לא דרש
התורה העידה ע"כ כ"י חרם אפי'
דוקא אלא כלומר ואפילו מ
מטעם אור דלמא הו מטעם שכלי
גבי קדשים למה לי דדרשין (פסחים)
הכא כל משמע אפילו נתלה באור ו

למטה אוכלין שבחוכו מה למטא אע"פ שלא נג

עין משפט
ורא מצוה

קָהָה אֶת מִי שֶׁ
 מֵהַלְּלֵי הַלֵּל
 מִקִּדְשׁ הַלֵּל:
 צָהָב בְּגָדֵי שִׁמְרֵי
 מֵהַלְּלֵי שָׁחַר אֲבוֹת
 הַעוֹמָה הַלֵּל:
 הָזָה הַמִּי שֶׁ
 מֵהַלְּלֵי הַלֵּל
 וְיִשְׂרָאֵל (יִשְׂרָאֵל) כִּגְמַל עֲשֵׂי
 שִׁיעַ אֲרוֹחַ סִי בִּגְמַל
 וְכִכָּר אֲלֵכֶם מִכָּר הַקִּדְשׁ
 הַמְחִילָה דָּף עֲרֵב):
 קָהָה אֶת מִי שֶׁ
 מֵהַלְּלֵי הַלֵּל
 מִקִּדְשׁ הַלֵּל:
 קָהָה אֶת מִי שֶׁ
 מֵהַלְּלֵי הַלֵּל
 מִקִּדְשׁ הַלֵּל:
 אֶת

גליון הש"ס

מ' התורה העידה עין
מן דף קית ע"ב מוס
ד"ב אלו יד:

שימה מקובצת

דכתיב ויעמידו
אם [ב] שליוה צבור
זכריהם לחקוע צבור
הלקוח ולנדות ולקנות
ונס ויליד לפני התיבה
התפלל. משיביו ארבע
אשר יפול מהם אל תוכו
ידי: [ב] ורגלי הכהני
עומדים וצוירי ליה
עקראים: [ג] אפי' נגנ
ין ביד שבכנו ביד
יד: [ד] לא כ"ש אבי
ואו דמרישית דהא אבי
זא: [ה] ונקט חזידי
שום מדרבנן מקב
מאה בכל שהוא א
י משום דחזרלל אינ
בא ראשון ושני הקש
רבינו אפרים:

רבינו גרשום

[illegible]

מכאן נראה שיש להבחין בין שני סוגי חרש: